

Chương 34

Chí Đồng Đạo Bất Hợp

Phiêu Diêu Tiên Cô là người biết lợi hại tiến thoái, vừa thấy Bách Hoa Cung chủ có thể có thần kiếm tất phải có công lực khác thường, lão xám mặt lại thu hai cánh tay hỏi ngược lại Lạc Hồng Châu:

- Nha đầu là môn hạ người nào, mau mau nói ra?

Đồng thời Cửu Hoa Lâm Anh cũng oán hận nhìn Yến Lăng Vân:

- Có lẽ Yến ca ca đã bị con hồ ly tinh kia mê hoặc nên không còn nhận ai là người thân nữa chẳng?

Có lẽ Lâm Anh từ đầu đã ngầm có ý ganh ghét, bây giờ bất giác mới nói ra lời. Điều đó cũng chẳng có gì lạ nhất là đối với nữ nhân. Đường nhiên Bách Hoa Cung chủ cũng chẳng chịu kém, nàng hoành ngang Thái Âm Thần Kiếm cười nhạt:

- Hừ! Nhìn đó biết đạo đức của Nam Hải Môn các người, cô nương chẳng muốn dọa nạt ai, việc gì phải báo tên môn phái làm chi?

Nàng nhẹ chuyển gót sen đứng sát vào Yến Lăng Vân, nhìn thẳng Lâm Anh nói:

- Xin Lâm nữ hiệp hãy tự trọng. Nếu như người là bạn tri kỷ của Yến ca ca thật tất nên thể lượng cho khổ tâm của ca ca. Ta không ngại báo cho người biết, nay ca ca có nhiều mối huyết hải thâm cừ. Một người vợ là Thiên Thai Chung tử tử đã bị giết hại cả nhà, một người vị hôn thê là Cát tử tử bị lão quỷ bà Cổ Hoàn giết chết. Lại còn hai nghĩa huynh là Độc Hành Tẩu Kỷ Linh và Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh đều liên tục thảm tử, mối hận lớn chưa rửa làm sao ca ca còn đủ tâm trí đi gặp Chúc tử tử nữa?

Nàng dừng lại quay nhìn Phiêu Diêu Tiên Cô:

- Còn nói tới thù hận đồ đệ và bá sư đều phải có sự đồng ý của cả hai, cũng vì ca ca bản chất hơn người nên trong vòng năm nay bị các môn phái tranh đoạt ức hiếp. Theo thiên kiến của Lạc Hồng Châu ta, Yến ca ca nhờ được mấy kỳ duyên nên tự biết tất cả sở trường của các môn phái. Khắp thế gian hiện nay e rằng khó có ai đáng làm sư phụ của ca ca. Trước đây ở Cửu Cung Sơn, ca ca đã tay không ác đấu Lạc Hồn Nhai Ngũ Quỷ, cuối cùng chém chết Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Từ Hoàn, đó đủ là minh chứng.

Nói tới đó, nàng cảm thấy tự hào vì chàng nên hỏi ngược Lâm Anh:

- Lâm nữ hiệp, người là người biết rộng hiểu nhiều, người có biết có lão tiền bối nào dám như Yến ca ca đơn thân độc mã đấu với Lạc Hồn Nhai Ngũ Quỷ hợp lực thành Ngũ Hành Trận chẳng?

Những lời của nàng chẳng những hợp tình hợp lý cắt đứt mọi vấn vít giữa chàng và hai nữ nhân họ Lâm, họ Chúc mà còn cứng cỏi đủ cả chứng minh khiến Lâm Anh á khẩu ngẩn người. Trong khẩu khí của nàng còn ngầm ý châm biếm Nam Hải phái chớ nên hy vọng thân được chàng làm đồ đệ.

Phiêu Diêu Tiên Cô tuy chưa tin hẳn chuyện chàng một mình đánh bại Lạc Hồn Nhai Ngũ Quỷ nhưng sức nghĩ tới vừa mới giao thủ với chàng, công lực chàng tuyệt cao, không phải chỉ là hư ngôn. Lão ma đưa mắt thăm dò Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu một hồi rồi mới nghiêng nhìn nữ đệ tử quát:

- Anh nhi hãy tìm hiểu xem con nha đầu này thuộc chiêu số môn phái nào rồi chúng ta sẽ tính sau!

Cửu Hoa Lâm Anh "vâng" một tiếng bước lên mấy bước, Lâm Anh mắng liền:

- Hồ ly tinh! Cô nương xem người biến hóa ra sao. Mau tiếp chiêu!

Hình như Lâm cô nương vì oán giận Yến Lăng Vân nên trút giận lên đầu Lạc Hồng Châu, vì vậy Lạc Hồng Châu cũng bưng bưng lửa giận, lập tức giao Thái Âm Thần Kiếm cho Yến Lăng Vân, trầm giọng quát lại:

- Lạc Hồng Châu vì tình nghĩa giữa Lâm nữ hiệp và Yến ca ca không nỡ nói lời ác độc, chứ có phải sợ người đâu? Được lắm, chúng ta hãy thử bản lãnh nhau xem sao!

Lâm Anh mặt đầy sát khí, lập tức phát xuất quái chiêu, năm ngón tay mau như gió cuốn lúc co lúc duỗi nửa như chụp nửa như điểm, hoành thân tới. Chưởng thế rất lợi hại lại thêm kỳ dị, mau đến độ không nhìn thấy rõ, quả nhiên nửa năm nay đã sở đắc được rất lớn. Lập tức Lạc Hồng Châu thi triển Lục Hợp Tiềm Tung Bộ lay động đôi vai, thân biến thành một đạo ảnh đỏ, mặc dù Lâm Anh xuất thủ vừa quái vừa độc nhưng thân pháp Lạc Hồng Châu nhẹ nhàng tuyệt mỹ cực tự nhiên hóa giải chiêu thế rồi thi triển Du Long Hý Phụng khinh linh như gió cuốn. Gặp chiêu hoàn chiêu rất nhẹ nhàng kết thành kết thành một khí mạch không hề chịu thua kém, rất kỳ diệu và ổn định.

Lâm Anh cười gần một tiếng, eo lưng hơi nghiêng tới, hai tay lật về thuận thế thi triển sở học, một chiêu tiếp một chiêu, một thức trả một thức mau như cuồng phong bão táp, tấn công liên tiếp cuốn vào nhau không phân biệt ai là ai.

Hai cô nương đều là nữ nhân tuyệt đẹp, một người như hoa phù dung trên nước tương đương tiên nữ, một người diện sắc như hoa thược dược chẳng kém Hằng Nga trong trăng. Chỉ phân biệt được một áo đỏ một áo trắng đều thơm nức hương nồng.

Nhất thời hai bên đánh nhau khó phân khó giải, mỗi người đều sở trường riêng. Chợt lại thấy cả hai uyển chuyển đảo lộn như hai con bướm chập chờn hoặc lúc lại như hai con chim loan chim phụng cùng múa. Bấy giờ Nam Hải nữ quái Lý Xích Hà chú mục nhìn trận đấu mặt lạnh như băng. Thoạt đầu lão cứ tưởng ái đồ chỉ cần đánh vài chiêu là sẽ nhìn ra được tông phái của đối phương. Nhưng không ngờ quan sát đã lâu lại càng thất vọng.

Chiêu pháp của Lạc Hồng Châu có lúc chẳng thành chương pháp gì cả, lúc thì giống Thất Cầm Chuông của Võ Đang, lúc lại giống La Hán Quyền của Thiếu Lâm, một chiêu của môn phái này tiếp theo một chiêu của môn phái kia liên miên bất tận, tất cả chiêu thế của các môn phái như hợp nhất lại, làm sao nhận ra được là môn phái nào?

Chẳng những thế, nhất là khi đối phương búng tay diêu dộng vô cùng uy thế cực lớn không nhận ra bất cứ dấu vết gì, quả là quái dị cực điểm. Tình hình như thế khiến lão Phiêu Diêu Tiên Cô tự nhận mình võ học đại hành gia phải ngẩn ngơ như lạc vào trong đám mây mù, hết sức lúng túng ngượng ngùng.

Có lẽ hai cô nương đã đánh tới hiệp thứ bảy, tám chục gì đó. Đột nhiên Bách Hoa Cung chủ quát to:

- Đủ rồi! Có lẽ lệnh sư đã nhận ra ta thuộc môn phái nào rồi. Chúng ta chẳng cần phí thêm khí lực vô ích!

Theo đó thân hình vọt ra khỏi vòng đấu. Vì nàng tự biết nếu đấu thêm nữa tất khó tránh được phải phân cao thấp, thương tổn hòa khí một cách vô ích, ai thắng cũng chẳng có lợi gì, chỉ bằng đến đó chấm dứt để ai cũng còn giữ được thể diện. Đường nhiên hành động ấy của Bách Hoa Cung chủ cũng cùng với thiết tưởng của Yến Lăng Vân.

Nào ngờ Cửu Hoa Lâm Anh càng đấu càng nổi giận, từ đó kị sinh ra oán hận, nàng ta gầm lên:

- Hôm nay nếu tiện tỳ ngươi không chết ắt Lâm Anh ta chết.

Đồng thời thừa cơ Lạc Hồng Châu không kịp đề phòng, nàng hạ độc thủ sử xuất Nam Hải tuyệt học Tam Dương Chỉ mau như điện chớp điểm mau tới. Khoảng cách hai người lúc ấy rất gần. Nhất là Lạc Hồng Châu tưởng đối phương cũng có ý như mình,

không kịp tránh né. Nhũ Căn huyết nàng nhói đau, toàn thân chấn động kêu lên một tiếng ối lảo đảo sắp ngã.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt. Lâm Anh vẫn chưa hết giận tiến tới định đẩy đối phương vào tử địa. May thay Yến Lăng Vân ở gần bên đã chớp nhoáng đẩy ra một luồng kinh lực chặn đứng Cửu Hoa Lâm Anh lại đồng thời hoành thân vào giữa hai nàng bảo vệ cho Bách Hoa Cung chủ, chàng giận dữ quát Lâm Anh:

- Lâm hiền muội, sao lại độc ác quá thế, người ta đã nhường còn ra tay đánh lên là sao?

Chàng nói câu ấy hoàn toàn vì lẽ công bằng, nào ngờ Lâm cô nương kia bật lên khóc òa nức nở hỏi lại:

- Yến ca ca, hiện nay có lẽ ca ca chỉ nghĩ tới người mới mà quên hết bạn cũ rồi sao?

Nàng chùi hai hàng lệ, đột nhiên rút trường kiếm oán hận nói:

- Ca ca là người độc ác vô tình vô nghĩa! Lâm Anh ta sống còn ý vị gì nữa đây?

Dứt lời liền hoành ngược kiếm lại đâm thẳng vào cổ mình. Thật ra cũng khó trách, sau khi thoát chết nàng quyết đi tìm tình lang, làm sao chịu nổi tình cảnh chàng đã có người yêu mới? Yến Lăng Vân thất kinh gọi lớn:

- Hiền muội còn có phụ mẫu, lẽ nào lại đại đột thế?

Lập tức chàng xuất chưởng Phân Quang Tróc Ảnh đoạt lấy trường kiếm, nghiêm mặt nói:

- Hiền muội chớ hiểu lầm! Trước đây ngu huynh được giao tiếp với hiền muội thân như tay chân, tuy nay nam nữ khác biệt, tình ấy nghĩa ấy ngu huynh đâu dám quên bao giờ?

Bất quá chàng ngoài miệng nói như vậy nhưng trong bụng than thầm:

"Sao bọn nữ nhi lại rắc rối khó hiểu làm vậy?"

Có lẽ Cửu Hoa Lâm Anh đã định thần, mặt nàng vẫn đầm đìa nước mắt oán hận trách:

- Hừ! Đâu dám quên? Điều ấy tiểu muội e rằng chỉ là lời nói suông! Nếu thực sự ca ca không phải là người quên tình bạc nghĩa, ca ca có dám theo tiểu muội đến Nam Hải không?

Chàng chưa biết trả lời sao, Lâm Anh đã nhảy tới như muốn ôm lấy chàng. Bấy giờ trong tay Yến Lăng Vân đang cầm thanh Thái Âm Thần Kiếm, sau lưng chàng lại

vướng Bách Hoa Cung chủ đang ngồi dưỡng thương không còn chỗ để tránh lui. Nói thì chậm, nhưng sự thực rất mau. Phiêu Diêu Tiên Cô lập tức ra tay, nữ quái vọt tới gần Lạc Hồng Châu, rõ ràng là có ý đồ gì đó. Yến Lăng Vân hoảng hốt, trong một nháy mắt chàng phát chân khí hộ thân trong người đẩy Lâm Anh ra đồng thời trầm giọng quát:

- Lý tiên bối có ý định gì?

Ngoài cửa miếu cha con họ Thượng Quan cũng đã phi thân vào cùng quát lên một lượt:

- Người nào dám động đến chủ nhân chúng ta?

Mấy sự việc nói thì dài dòng, kỳ thực liên tiếp diễn ra chỉ trong nháy mắt. Phiêu Diêu Tiên Cô đã hồi thân lui về chỗ cũ lạnh lùng đáp:

- Tên tiểu tử vong tình bạc nghĩa này sao dám hạ nhục đồ nhi ta, không coi lão thân ra gì nữa?

Bấy giờ Cửu Hoa Lâm Anh bị chân khí tiềm lực chàng đẩy lùi đến sát bên thân án bất giác nàng bị phần gục đầu khóc nức nở. Cục diện lúng túng ngượng ngùng ấy khiến Yến Lăng Vân chỉ biết đứng cau mày khổ sở không biết nên giải quyết ra sao cho phải? Lâu lắm chàng mới tìm được câu nói với Lâm Anh:

- Hiền muội chớ nên bi khổ, đợi ngu huynh sau giải quyết mấy việc riêng xong, dù Nam Hải có là long đàm hổ huyết tất cũng sẽ đến một phen với hiền muội.

Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ đang ngồi dưỡng thương điều khí dưới đất bỗng mở mắt từ từ đứng lên chen lời:

- Nếu Lâm nữ hiệp không tin, chúng ta ngại gì mà không kết bạn đồng hành, người sẽ biết rõ Yến ca ca không phải là kẻ vong ân bạc nghĩa.

Nàng đón lấy Thái Âm Thần Kiếm trong tay Yến Lăng Vân, hàng mày liễu giương lên nhìn Nam Hải nữ quái, nghiêm mặt:

- Văn bối xin nói rõ, Yến ca ca của văn bối chưa thể bái ai làm sư phụ trước khi Hoàng Sơn luận kiếm hội lần thứ hai sắp tới. Văn bối từ lâu đã nghe Lý tiên bối cả thân tuyệt luân, hôm nay văn bối cả gan xin được lãnh giáo vài chiêu thử xem truyền ngôn giang hồ đúng được mấy phần?

Mấy lời gần như khiêu chiến ấy khiến Phiêu Diêu Tiên Cô kinh ngạc, nữ quái Nam Hải không thể ngờ một nữ nhân trẻ tuổi như Lạc Hồng Châu vừa trúng độc môn Tam Dương Chỉ lại có thể hồi phục chớp nhoáng và lại dám khiêu chiến trực diện với mình. Chính lúc nữ quái đang trầm tư bất định bỗng nhiên ngoài cửa miếu có tiếng cười ha ha:

- Người nào gan lớn dám khiêu chiến cùng Lý lão bà tử, lão phu xin được lãnh giáo trước.

Tiếng gió chuyển động theo âm thanh phi thân vào một già một trẻ. Lão già mặt đỏ như lửa sắc diện hung bạo lưng gù hẳn xuống râu ria mọc loạn dưới cằm, mặc một áo bào nửa tăng nửa tục. Người trẻ tuổi chỉ độ trên dưới hai mươi đầu đội khăn võ sinh, thân hình mặc một áo bào vẽ hoa, lưng đeo một thanh võ khí như cái móc câu hình dạng rất quái lạ.

Lão nhân gù kia nhìn Nam Hải nữ quái cứ lắc đầu hoài:

- Lão đà tử xin báo mệnh, lần tới Bình Giang này, lão chỉ lấy được một quyển sách kinh cũ. Chuyện của chúng ta coi như đã uống công rồi!

Liên đó mắt lão nhìn thấy Thái Âm Thần Kiếm trong tay Lạc Hồng Châu, lão buột miệng kêu lên:

- Thần kiếm tuyệt diệu, thần kiếm tuyệt diệu!

Đưa mắt thềm thường nhìn Bách Hoa Cung chủ, lão hỏi:

- Vừa rồi phải chăng nữ tiểu tử này khiêu chiến với Lý lão bà tử chẳng?

Không cần hỏi cũng biết bọn người này đã có hẹn ước với nhau ở đây. Trong lúc ấy gã thiếu niên trẻ tuổi rất quan hoài đến Cửu Hoa Lâm Anh, gã vội vàng chạy đến bên nàng tha thiết hỏi:

- Có lẽ hiền muội bị lệnh sư trách móc gì chẳng?

Chắc trong thâm tâm gã nghĩ rằng, ở đây có mặt Phiêu Diêu Tiên Cô, không thể có ai dám động tới Lâm Anh ngoài chính sư phụ nàng. Lâm Anh sắc diện vẫn sầm khổ dường như không nghe nhìn đến gã thiếu niên. Gã đột nhiên quay về phía Yến Lăng Vân, nhìn thấy trong tay chàng có trường kiếm, gã hậm hực hỏi:

- Có phải tiểu tử ngươi xúc phạm tới Lâm hiền muội ta hay không, nói mau?

Bấy giờ Yến Lăng Vân nghe câu lão gù nói vừa có tới Bình Giang, lấy được một quyển kinh cũ, liên hệ với chuyện nữ quái Nam Hải đòi phong tỏa Ngũ Lão Phong tất có quan hệ, chàng bực bội hỏi gã thiếu niên:

- Các hạ là ai, việc gì xen vào chuyện này?

Gã cười gian xảo:

- Hừm! Người tưởng người có tài cán gì cơ? Ta không ngại nói cho người biết đại gia ta chính là Lô Châu Tả Lân được người gọi là Thất Bộ Truy Hồn đó!

Yến Lăng Vân cười nhạt:

- Có lẽ người muốn động thủ cùng tiểu sinh lắm, phải không? Tốt nhất người nên hỏi đồng bạn trước, nếu lỡ người thua người sẽ chịu sao?

Bấy giờ lão già gù lưng đang Truyền Âm Nhập Mật bàn luận với Phiêu Diêu Tiên Cô, nghe câu khiêu khích ấy của chàng, lão lập tức chuyển thân cười ha hả tiếp lời:

- Tiểu tử kia, hay lắm, người và tiểu đồ ta hãy đánh cuộc đi, lão phu ta rất hoan nghênh!

Yến Lăng Vân đáp không cần suy nghĩ:

- Quý sư đồ cử việc cùng tấn công tiểu sinh, nếu tiểu sinh thua xin mặc theo lời xử trí, trái lại quyền Nam Hoa Kinh trong túi tôn giá tất phải đưa cho tiểu sinh trả về nguyên chủ và trong Mịch La Sơn Trang tổn thất một nhân mạng nào cũng do các người chịu trách nhiệm.

Lão lưng gù bước lên một bước nhìn thẳng chàng:

- Tiểu tử, sao người biết lão phu có quyền Nam Hoa Kinh?

Chàng cao giọng:

- Nếu muốn người đừng biết tốt nhất trừ phi mình đừng làm. Hà hướng tiểu sinh có tương giao với Mạc Phụ Nhân Nhân lão, sao lại không biết chứ?

Lão già gù hơi trầm ngâm lại nhìn Phiêu Diêu Tiên Cô không có vẻ gì phản đối, lão liền gật đầu, cười:

- Được! Vậy hay lắm, nếu tiểu tử người thua chỉ cần theo chúng ta về Nam Hải là được!

Sau đó tất cả tuân tự ra khỏi miếu đến bãi đất trống vừa rồi xảy ra trận đấu với Lư Sơn Tứ Tuyệt để tỷ thí cho rộng rãi. Cửu Hoa Lâm Anh cũng cúi đầu bước theo sau lưng sư phụ. Thất Bộ Truy Hồn Tả Lâm hùng hùng hổ hổ đi trước, gã tiến ra giữa trường đấu rút binh khí đứng chờ đợi. Yến Lăng Vân cầm thanh trường kiếm của Lâm Anh từ từ bước tới, chàng ung dung nói với lão nhân gù:

- Vừa rồi tiểu sinh đã có nói tự xin lấy một chống hai, xin mời tôn giá xuất thủ.

Phiêu Diêu Tiên Cô khích tướng:

- Lão quỷ gù, người chớ tự tin thái quá, tiểu tử ấy chẳng phải tay vừa đâu, coi chừng làm mất uy danh sư đồ các người đấy.

Lão nhân gù quả nhiên trúng kế:

- Cũng được! Hôm nay Hàn Sơn ta cùng lắm là kẻ bị dè bĩu lấy lớn hiếp nhỏ là cùng chứ gì!

Lão bước luôn vào đấu trường, ba người đứng thành hình tam giác. Thất Bộ Truy Hồn Tả Lân ra tay trước, gã quát to:

- Tiểu tử mau chịu chết!

Cái móc câu kỳ dị của gã biến thành một luồng sáng phóng thẳng tới, lão gù Hàn Sơn lập tức ứng thủ đánh ra một chưởng. Nhất thời cương khí tỏa ra sức nặng như núi, đao quang như tuyết phóng đến, khí lạnh toát ra. Hai đồ đệ và sư phụ hợp lực, thực công lực không phải tầm thường.

Yến Lăng Vân không dám chậm trễ, trường kiếm tay phải dao động thành chiêu Thiên Toàn Địa Chuyển bắn ra muôn ánh hào quang, chân chàng bước theo Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, thi triển Quỷ Ảnh Thân Pháp, lập tức chỗ nào cũng có nhân ảnh của chàng. Có lẽ chàng cố ý thi triển biểu diễn tuyệt học trước mắt Nam Hải nữ quái nên chân khí đề khởi toàn thân kinh khí tỏa ra bốn bề, vừa xuất thủ đã đánh bật binh khí dị dạng của Thất Bộ Truy Hồn Tả Lân văng ra, chút xíu nữa là đã bật khỏi tay, gã liền vội vàng biến chiêu.

Tả chưởng của chàng được Lục Dương Chân Khí đề lên sung mãn đánh ra một luồng khí nóng cuốn lấy người lão gù Hàn Sơn. Uy thế cực lớn hiếm có trong võ lâm. Lão nhân Hàn Sơn vội vàng thi triển hết mười thành công lực phối hợp với đồ đệ cố tranh thượng phong.

Bụi cát trong đấu trường bay lên mù mịt giữa vùng kiếm quang, chưởng ảnh giao kết lại một khối. Mọi người chung quanh không ai thốt lên một lời, hồi hộp theo dõi trận đấu. Nhất là Cửu Hoa Lâm Anh trong lòng mười phần mâu thuẫn, vừa lo sợ cho Yến Lăng Vân bị thụ thương bởi sư đồ Lôi Châu, lại vừa mong lão già gù thắng để Yến Lăng Vân phải theo nàng đến Nam Hải, vì quá lo sợ đủ mọi chuyện nên mắt nàng mở to không dám chớp, mặt hết sức kích động.

Yến Lăng Vân càng đánh càng hăng, uy phong lẫm liệt, thân như rồng cuốn, kiếm quang như ánh cầu vồng, chỉ thấy thân ảnh chàng lấp lánh như chim hạc giữa bầy gà thì triển tuyệt thế kinh công, lúc trái lúc phải không sao nhận rõ.

Trong khoảnh khắc đã hơn mười hiệp, Thất Bộ Truy Hồn Tả Lân và sư phụ đã thi triển hết năng lực liều mạng cố đánh nhưng không ngờ chiêu số đối phương huyền diệu vượt khỏi tưởng tượng, không có chỗ nào sơ hở để tấn công, bất cứ chiêu nào của chúng cũng bị khắc chế, thân hình bộ pháp càng dị kỳ hơn vừa nhìn thấy ở trước mặt bỗng đã

vọt ra sau chẳng khác gì quỷ ma, hoàn toàn không thể tiếp cận. Bỗng nhiên nghe tiếng Yến Lăng Vân bật cười:

- Tiểu sinh xin chịu đắc tội!

Thân hình chàng đột ngột vọt lên cao, trường kiếm móc ngược lên hất tung móc câu kỳ dị của Tả Lâm văng ra xa hơn trượng. Kế đó chàng đánh hoành một chuồng lên không cuốn thành một kinh lực di sơn đảo hải nóng như lửa bức bách lão nhân lưng gù thối lui không kịp.

Hai động tác móc kiếm và xuất chuồng của chàng như cùng một lúc mau lẹ đến độ không ai nhìn rõ. Thắng bại như thế là đã phân. Hai thầy trò Lôi Châu ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau ngẩn ngốc cả người. Đến độ nữ quái Nam Hải Lý Xích Hà cũng phải ngấm ngấm kinh hoảng. Yến Lăng Vân vẫn thung dung như cũ, thần thái di bộ lại gần Lâm Anh trả trường kiếm lại cho nàng:

- Hiền muội thấy bản lãnh của ngu huynh có tiến bộ chút nào không? Dù thế nào ngu huynh vẫn là ngu huynh, dù sông cạn đá mòn vẫn không biến đổi, xin hiền muội đừng trách ngu huynh hôm nay không thể theo về Nam Hải được!

Sau đó chàng chuyển thân nhìn hai thầy trò Lôi Châu:

- Nhị vị đến Mịch La Sơn Trang có làm tổn hại đến ai không?

Lão nhân Hàn Sơn đáp:

- Lão hủ đâu dám động tới ai, xin thiếu hiệp cứ an tâm. Lão hủ hôm nay tuy thua nhưng lòng rất phục, duy chỉ chưa biết hai luồng kinh khí vừa nóng vừa lạnh của thiếu hiệp là kỳ công gì mà có uy lực lớn đến như thế?

Chàng mỉm cười:

- Tiểu sinh vốn luyện được Tam Âm Lục Dương thần công hoặc còn có tên Lưỡng Nghi Chân Khí cũng là nó.

Hàn Sơn vừa nghe thần sắc kinh dị liền, một lúc lão mới buột miệng như tự nói:

- A! Phải chăng đó là Nam Bắc Nhị Tuyệt độc môn huyền công như lời vẫn truyền ngôn chẳng? Lão hủ bội phục, bội phục!

Lão đưa tay vào túi định rút quyển Nam Hoa Kinh ra trao cho chàng như lời ước hẹn. Bỗng thần sắc lão biến đổi ngẩn người ra. Rõ ràng vật lấy từ Mịch La Sơn Trang đã không cánh mà bay, bây giờ nếu có nói thật chắc gì đối phương đã tin? Đột nhiên lão nghi ngờ chính đồ đệ đã lấy cắp, lão nhìn Thất Bộ Truy Hồn quát:

- Lâm nhi! Quyển sách của ta đâu rồi?

Tả Lân biến sắc vội vàng khúm núm thưa:

- Ô! Chứ không phải ở trong túi sư phụ sao? Chẳng lẽ mất rồi à?

Ngay lúc ấy người đứng sau lưng Bách Hoa Cung chủ là Thiên Tổ Võ cười khanh khách:

- Lão gù lưng! Ta đã lấy trước nó cho chủ nhân ta đây mà!

Lão rút liền một ống đồng nhỏ, hai mắt nhìn Thất Bộ Truy Hồn Tả Lân cười hi hi:

- Cả cái vật này của tiểu tử nông nghênh cũng bị lão ta mượn tạm đây. Trả cho đó!

Lão ăn cắp này quả là thủ đoạn lanh lợi đáng sợ!

- o O o -